

Arrest

nr. 40 559 van 22 maart 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 21 januari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 december 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 januari 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. KNOPS, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 december 1996 wordt aan verzoeker overeenkomstig artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde betekend.

Op 19 november 1997 wordt aan verzoeker overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde betekend.

Op 19 december 2001 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 21 december 2001 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, met toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Op 26 juli 2004 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Tevens wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 24 augustus 2004 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 21 september 2005 wordt aan verzoeker overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde betekend.

Op 16 januari 2006 wordt aan verzoeker opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 26 april 2007 dient verzoeker opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in, met toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Op 16 januari 2008 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Tevens wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 25 augustus 2009 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 15 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 januari 2010. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.08.2009 werd ingediend door (...):

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het Internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale Identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene haalt aan dat zijn identiteit kan bewezen worden aan de hand van de bijgevoegde documenten. Uit een gesprek met de gemeente Denderleeuw blijkt echter dat er geen bijlagen / documenten aan de aanvraag werden toegevoegd. Hierdoor kan er geen rekening gehouden worden met deze documenten, die trouwens niet specifiek benoemd worden. Hierdoor kan betrokkene niet vrijgesteld worden van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen.

Betrokkene haalt aan dat hij het land binnengekomen is zonder paspoort of identiteitskaart en dat hij hierdoor vrijgesteld is om een kopie van een identiteitsdocument in de zin van punt II C1-b van de omzendbrief van 21.06.2007 mee te sturen met de aanvraag. Betrokkene toont echter niet op geldige wijze aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, wordt bijgevolg niet aanvaard door onze dienst.”

Op 11 januari 2010 wordt tevens het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wordt aan (...), het bevel gegeven om uiterlijk op 10/02/2010 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen,

Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië en Zweden (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art.7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980)

• *Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 19.11.2004."*

Op 14 december 2009 dient verzoeker opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag is nog in behandeling bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang bij de vordering tegen het bevel om het grondgebied te verlaten aangezien een eventuele nietigverklaring niet belet dat verzoeker onder de gelding valt van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ondermeer het bevel van 24 augustus 2008. Dit bevel is definitief gezien uit het administratief dossier niet blijkt dat hiertegen rechtsmiddelen werden aangewend. Dit eerdere bevel om het grondgebied te verlaten kan derhalve steeds door de gemachtigde van de staatssecretaris worden uitgevoerd. Verzoeker zou hieraan gevolg dienen te geven vermits het uitvoerbaar is. Een eventuele nietigverklaring van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, brengt derhalve geen wijzigingen met zich mee ten aanzien van verzoekers (illegale) verblijfssituatie.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier en uit de feiten uiteenzetting hierboven blijkt dat verzoeker reeds herhaaldelijk het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker toont niet aan dat tegen deze bevelen nog een beroep hangende is waardoor zij definitief zijn geworden. De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet en levert voor hem geen nut op omdat verweerder de reeds afgeleverde bevelen om het grondgebied te verlaten vermits deze definitief zijn geworden, kan uitvoeren (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774, RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij de vordering en dat de exceptie opgeworpen door verweerder in de nota met opmerkingen dient te worden aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, omdat verzoeker wel degelijk een kopie van de nationale identiteitskaart heeft bijgebracht bij zijn regularisatieaanvraag, dat de motivering zodoende geheel foutief is waar wordt gesteld dat verzoeker geen kopie van een identiteitskaart zou hebben bijgebracht, dat verzoeker bovendien nergens in zijn aanvraag heeft gesteld vrijgesteld te zijn om een kopie van een

identiteitskaart in te dienen. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet omdat de bestreden beslissing zijn aanvraag onontvankelijk verklaart terwijl verzoeker wel degelijk een kopie van zijn identiteitskaart heeft toegevoegd aan zijn aanvraag en dat zijn identiteit bijgevolg niet onzeker is. In het derde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel omdat geheel arbitrair werd beslist dat zijn aanvraag onontvankelijk is, dat in de bestreden beslissing op volledig ongefundeerde wijze tot de onontvankelijkheid wordt beslist. In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel omdat in de bestreden beslissing niet wordt verwezen naar het door hem bijgebrachte identiteitsdocument of andere meegedeelde stukken waardoor geen rekening is gehouden met essentiële onderdelen van het ingediende verzoekschrift.

3.2 In de repliekmemoirie verwijst verzoeker *“naar de tekst van het inleidende verzoekschrift, die hij bij deze integraal herneemt”*.

3.3 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet vergezeld ging van de door de wet gestelde voorwaarde van een identiteitsdocument of een geldige motivering om verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet aanvoert dat deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Ook uit het verzoekschrift zelf blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel noch van de nationale identiteitskaart heeft

ingediend en geen geldige motivering naar voren heeft gebracht die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde.

Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toegelaten cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoot dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Verzoeker stelt in essentie dat hij wel degelijk een identiteitsdocument heeft ingediend en dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de door hem ingediende stukken.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 25 augustus 2009 onontvankelijk wordt verklaard. Deze aanvraag bevat een ontvangstbewijs van de gemeente Dendermonde op 28 augustus 2009. Uit het administratief dossier blijkt niet dat bij deze aanvraag een kopie van een identiteitsdocument is ingediend. Bovendien wordt in de aanvraag zelf het volgende vermeld *“betrokkene kan geen kopie van zijn paspoort bijbrengen omdat hij geen paspoort bij zich had bij zijn aankomst in België”* Verweerder stelt dan ook in de bestreden beslissing terecht: *“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het Internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale Identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.”* Bovendien blijkt uit de

beslissing dat verweerder contact heeft opgenomen met het Denderleeuwse stadsbestuur om na te gaan of er geen bijlagen/documenten aan de aanvraag werden toegevoegd, hetgeen bevestigend werd beantwoord. Hieruit blijkt dat verweerder met de nodige zorgvuldigheid de bestreden beslissing heeft genomen en hem geen onzorgvuldigheid kan worden verweten. In de mate verzoeker verwijst naar een aanvraag om machtiging tot verblijf van 28 oktober 2009, bijgevoegd bij het verzoekschrift, blijkt uit de stukken ingediend door verzoeker samen met zijn verzoekschrift, dat deze aanvraag naar de gemeente Dendermonde is verstuurd op 14 december 2009. Verweerder stelt terecht in de nota met opmerkingen dat de bestreden beslissing, genomen op 15 december 2009 geen rekening heeft kunnen houden met deze aanvraag aangezien verweerder er geen kennis van had of kon hebben op het ogenblik dat de beslissing is genomen. De bestreden beslissing betreft bijgevolg enkel de aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 augustus 2009. De Raad stelt bijgevolg vast dat de motieven van de bestreden beslissing niet worden tegengesproken door de stukken van het administratief dossier en dat zij de beslissing kunnen schragen waardoor een schending van het redelijkheidsbeginsel evenmin kan worden aangenomen. Verweerder heeft rekening gehouden met alle elementen van de zaak waarover hij kennis had of kon nemen op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motiveringsplicht is geschonden en noch een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel kunnen worden aangenomen. Verweerder heeft in casu alle pertinente gegevens nagegaan waarover hij op het ogenblik van de bestreden beslissing kon beschikken.

Het eerste, tweede, derde en vierde middel zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN